

ABSTRAKT

Diplomová práce se zabývá tématem antikomunismu v České republice po roce 1989. Hlavním předmětem výzkumu bylo popsat, jak tento vývoj vnímali a zpětně reflektují členové KSČ/KSČM. K výzkumné otázce autorka přistupovala metodou orální historie, prostřednictvím analýzy a interpretace získaného souboru rozhovorů: životopisných vyprávění a strukturovaných rozhovorů, odpovídá na otázky: jak vybraní členové KSČ/KSČM vymezují antikomunismus, kdo jsou, podle nich, antikomunisté, jak periodizují daný vývoj a jaké mají v této oblasti osobní zkušenosti. Pozornost je zde věnována rovněž otázce, proč vybraní členové KSČ/KSČM vstoupili do komunistické strany a proč zůstali jejími členy i po roce 1989. Dále text chronologicky shrnuje vývoj antikomunismu v České republice po roce 1989: v prvních revolučních měsících v podobě pokusu o „historický kompromis“, dále popisuje využití antikomunismu pravicovými politickými subjekty za účelem propagace „ideologie privatizace“ v první polovině 90. let, následně zachycuje postupnou proměnu antikomunismu v univerzální zbraň pravicové kampaně proti levici, zejména proti ČSSD, s vrcholem v roce 2006, nakonec uvažuje o sestupné tendenci společenského vlivu antikomunismu po roce 2010. Dále autorka v práci navrhuje šest typů antikomunismu, přičemž se zaměřuje na motivací, prostředky a cíle jejich nositelů.

Klíčová slova

Antikomunismus, KSČM, revoluce 1989, orální historie, vyrovnávání se s komunistickou minulostí, historická paměť, historická politika.